

Martijn de Jongh (47) is directeur-eigenaar van Residence Care Huisoppasdiensten, gespecialiseerd in het beheren van huizen tijdens de afwezigheid van de eigenaar.

Mijn ouders hadden vroeger een jongenspensionaat in Diepenveen, vlak bij Deventer. Ze hielden ook honden en katten. Geweldig om kinderen mee uit hun isolement te halen, maar in de vakantietijd moesten die dieren natuurlijk ook verzorgd worden. Toen ik in Leiden studeerde, kreeg ik tegen de zomer steevast de vraag: "Heb je hertentamens?" Die kon ik dan mooi in Diepenveen komen voorbereiden.'

'Uiteindelijk kregen mijn ouders via via contact met een echtpaar uit Alphen aan den Rijn. Die mensen hebben vijftien jaar lang 's zomers op hun huis gepast, terwijl ze zelf ook een fantastische vakantie hadden. Omdat kennissen van hen dat ook helemaal zagen zitten, heb ik spontaan aangeklopt bij mijn toenmalige baas bij de Defensiestaf in Den Haag, die met functioneel leeftijdsontslag ging. Of eigenlijk tacklede ik zijn vrouw tijdens de afscheidsborrel. Zij vond oppassen een enig idee en hij ook. Missie geslaagd.'

'Ik heb Slavische talen en Rechten gestudeerd, dus een carrière in deze branche lag niet direct voor de hand. Maar toen vrienden en kennissen bleven vragen of ik niet ook voor hen een betrouwbare huisoppas kon regelen, ging ik af en toe oproepen en advertenties plaatsen. Inmiddels zijn we twintig jaar verder en bestrijk ik met mijn diensten heel Nederland en Vlaanderen, met uitstapjes naar andere Europese locaties in opdracht van Nederlandse expats. "In één dag te bereizen" is mijn motto. Dan kan ik zo nodig altijd zelf even een kijkje komen nemen.'

'Mijn prijzen beginnen bij 33 euro per dag, en met één hond betaal je 40 euro. Vergelijk dat eens met de kosten van een hondenpension, en bij mij zijn je dieren én je huis in de beste handen. Opdrachtgevers moeten altijd een drempel overvoordat ze hun privé domein openstellen voor vreemden, dus alles draait om een goed gevoel. Niemand zit te wachten op figuren die het terrein op komen scheuren, hun auto op het gazon parkeren en vervolgens roepen: "Hé Frits, hoe gaat-ie?" Nieuwsgierigheid is ook absoluut een "no no", net als jaloezie. In feite is dat echtpaar uit Alphen aan den Rijn nog steeds een blauwdruk voor de oppassers die ik selecteer: sportief, uitstekende omgangsvormen, goed met dieren en goed met elkaar. Want alleen dan vorm je een sterk team.'

Martijn de Jongh: 'Veel mensen in mijn oppasbestand hebben een politie- of defensieachtergrond. Al is dat gegeven op zichzelf zeker niet zaligmakend. Ik ben ooit langsgeweest bij een stel waarvan de man continu aan het woord was en zijn vrouw commandeerde:

"Haal eens koffie voor meneer De Jongh!" Toen stond ik snel weer buiten. En zo zijn er ook heel wat stellen met een totaal andere achtergrond waarmee ik toch al jaren kan lezen en schrijven. Ik merk wel dat mensen tegenwoordig veel langer jong blijven. Vroeger werkte ik vooral met pas gepensioneerden, terwijl oppassers nu vaker rond de zeventig zijn, en nog steeds enorm vitaal.'

'Ook opdrachtgevers wijs ik weleens af. Mannen met dikke gouden kettingen en grote, schuimbekkende honden op hun erf, bijvoorbeeld. Ik run nu eenmaal geen beveiligingsbedrijf. Een Rus die de oppassers op een matras in de stal wilde laten slapen, vond ik ook iets te exotisch. Maar over het algemeen lukt het me mooie matches te maken, en het leukste is dat de dankbaarheid dan van twee kanten komt.'

'Mijn rol is die van oliemannetje, al ben ik een keer zelf in de winter naar Noorwegen afge-reisd, toen de beoogde oppasser een beroerte kreeg. Het jaar erop werd ik teruggevraagd, alleen had de klant behalve vier paarden en een hond intussen ook vijf koeien en vijf kalveren. Toen ik dat hoorde, keek ik naar mijn vrouw, die de middelbare landbouwschool heeft gedaan, en vroeg: "Jij had toch je melkdiploma?" We hebben een heerlijke tijd gehad op die magnifieke boerderij tussen de besneeuwde heuvels. Ik dacht: dat ik hier zijn mag, en er nog voor betaald krijg ook!'

